

og ikke Kirkevæsenfager, skal jeg hertil bemærke, at der har været almindelig klaget fra Befolkningen over Sagernes Behandling, og over, at de led derunder, og det var særlig det, jeg mente, man burde tage Hensyn til. Jeg skal her tage et Eksempel. I 1882 indgav samtlige Sogneraad paa Bornholm, i alt 15, et Andragende til Kirkeministeriet angaaende Kirkers Forhold, som jeg selv — de have ikke i de 10 Aar, der ere gaaede siden den Tid, faaet noget Svar. To Aar efter spurgte man igen; jeg var oppe hos Departementshjefen og spurgte, men der er ikke kommet Svar i de 10 Aar. Det hører man rundt omkring fra, hvorledes det gaar med Smøleri lige over for Befolkningens Forespørgsler. Jeg tror derfor, at det i Virkeligheden er af Interesse, at Befolkningen i Kirkesager, hvor der saa ofte spørges om et og andet, virkelig ogsaa kan faa deres Svar og at man bør have Ledelsen deroppe saaledes, at Sagernes Behandling ikke skal lide derunder. Det tror jeg netop er i Befolkningens Interesse, og derfor vil jeg ikke se dette Spørgsmaal her under Synsvinkel af disse storpolitiske Betragtninger. Naar man er gaaet med til andre Embeders Oprettelse, kunde man der sige akkurat det samme, f. Eks. den Gang man ved Hof- og Stadsretten gav 18 Assessorer i Stedet for 16 ved Lov af 16de April 1888. Vi ønske den store Retsreform, der kan ophæve denne Melleminstans, hvad skulde vi saa med dem, hvorfor skulle vi saa forhøje disse Assessorers Tal fra 16 til 18, naar vi gøre det, styrke vi jo denne Melleminstans, som vi alle ville af med. Jeg synes, at det er klart, at akkurat det, netop det samme kunde man gøre gældende der, men vi gjorde det ikke, fordi vi da gik ud fra, at naar Justitsministeren fremhævede, at Sagernes Antal var steget med 25 pCt., skulde Assessorernes Tal forøges fra 16—18. Nu er Sagernes Tal her steget med c. 75 pCt., og saa mene vi, at det her er rigtig, at man gaar til at genoprette dette Departementchefssembede, ligesom vi i 1888 gik med til at oprette Kontorchefssembedet for Skolevæsenet, idet man erkendte, at der maatte to Kontorer til for Skolevæsenet og de dermed beslagtede Sager, i Mod sætning til, at man i 1870 mente, at et Kontor var tilstrækkeligt. Naar jeg før nævnte Straffedommeren paa Frederiksberg, kunde man ogsaa der anføre de storpolitiske Betragtninger og sige: hvorfor skulle vi unde denne Regering at gaa til at ansætte flere Dommere? Har ikke den ærede Justitsminister sine flyvende Domstole at sende, det plejer der ikke at være noget i Vejen for, eller ogsaa kan han udstede sine Assessor-Pro-

visorier. Med Hensyn til Artiklerne kunne akkurat de samme Betragtninger gøre sig gældende, men man tog Sagen saglig, men ikke storpolitisk under disse Loves Behandling. Og det samme har ogsaa gjort sig gældende, naar man f. Eks. under Postvæsenets Lønningslov eller Telegrafvæsenets Lønningslov er gaaet med til at oprette flere Embeder, fordi man har sagt som saa: det er i Befolkningens Interesse, at Sagerne blive ordentlig behandlede, og derfor er det ogsaa nødvendigt at gaa med til at give den nødvendige Administration, der skal til. Vi vedtoge ogsaa under 30 Marts 1889 en Forandring i Toldvæsenets Lønningslov, hvorved der blev ansat en Toldkontrollør i Esbjerg, to i København og ved Tuborg, en ved Gedser og foruden i alt 10 Assistentter, fordi man erkendte, at Sagens Omfang var steget saaledes, at disse Embedsmænd vare nødvendige. Altsaa, Fler-tallet af Lønningsudvalget har holdt sig til den gamle Tradition, saaledes som man har behandlet Sagerne i de sidste Aar, at naar man har fundet det nødvendigt, har man sagt: vi gaa med til det — ellers gør man det ikke, ellers har man sagt nej. Jeg kan nu ikke skønne andet, end at den ærede Ordfører for Mindretallet, der var Ordfører for Artikuloven, da vi fik den igennem, ogsaa er gaaet med til at oprette flere nye Embeder under denne — nej, det er sandt, det var under den forrige Kultusminister (Afbrydelse). Det gør maaste en Forskel, det ved jeg ikke noget om. Men vi ere altsaa enige om den Ting, at naar det i Befolkningens Interesse er nødvendigt, ere vi gaaede med dertil, men her kan jeg altsaa ikke være saa heldig at overbevise den ærede Ordfører for Mindretallet om, at det her er nødvendigt, men det ligger jo, som jeg har fremhævet, i, at de storpolitiske Betragtninger her træde hindrende i Vejen for, at den ærede Ordfører kan se de Grunde, der fra min Side ere fremhævede. Men jeg tror ikke, han skal ængste sig saa meget for det, jeg tror godt, han kan gaa med. Naar den Dag kommer, da vi kunne gaa til at fremføre Forandringer i Centraladministrationen, skal jeg gerne være ved hans Side, men ligesom der ikke var det fjerneste i Vejen for, at man tog de to Assessorer for nogle Aar siden, uagtet vi allesammen ville have en gennemgribende Forandring i vor Retspleje, og uagtet vi derved styrkede en Melleminstans, vi godt mente, vi kunde være af med, saaledes er der ikke det fjerneste i Vejen for, at vi oprette dette Departementchefssembede. Jeg kan ikke se, at det træder hindrende i Vejen for, at vi en